

Stykke 3, er denne gensidige Opsigelse sat til 1 Aar. Jeg ved, det skete med velberaad Hu, netop fordi man forstod, at det var Forhold, der navnlig visse Steder paa Landet kunde afstedkomme store Vanskeligheder. Man har altsaa fra denne Side set, at man ikke saadan lige kan løbe til en Gennemførelse. Jeg vil i alt Fald mene, at Spørgsmaalet om en længere Opsigelsesfrist ogsaa bør overvejes i Udvalget. Og hvis man overhovedet skal gaa med til denne Lappelov paa Menighedsraadsloven, finder jeg ogsaa, det er rimeligt at rette den Uoverensstemmelse, der er i Loven, saaledes at Overtilsynet faar den Ret, som nu Ministeren har tilsagt det gennem dette Lovforslag, at det bliver det endelig afgørende i Stedet for Provstiudvalget paa de Steder, hvor det findes.

Jeg ser ikke Nødvendigheden af i Stykke 1 at indføre de Ord, der er noget nyt her i Forhold til den tidligere Lov: „Udenfor København og Frederiksberg“. Forholdet er jo dette, at man i den Lov, som blev gennemført vedrørende Menighedsraadene, gennem dette, at den ikke indeholdt disse Ord om Frederiksberg og København, gav et vist Tilsagn. Der havde i det kirkelige Udvalgt været en stærk Debat om at faa det ordnet saaledes, at Menighedsraadene ogsaa i København og paa Frederiksberg fik den samme Ret som paa Landet til at bestemme, hvorledes disse Kirkebetjentstillinger skal ordnes og lønnes. Det strandede paa, at man samme Aar fik en Lønningslov for København og Frederiksberg, hvor man, efter at der var nedsat en Kommission, havde fastsat visse Regler, som for en Mængde af disse Stillingers Vedkommende indførte Forhold, der er meget byrdefulde for Kirken. Der var stærk Tale om, at man ved de saakaldte Kirkefondskirker kunde faa Kirkebetjentstillingerne frivilligt betjent. Og det forekommer mig, at der er en stor Forskel paa saadanne Kirker som Frue Kirke og andre af de store gamle Kirker og saa disse nye Kirker, hvor der i Virkeligheden er god Grund til at lægge denne Sag i Menighedens Haand. Hvis man nu sætter disse Ord ind, har man paa en Maade taget, hvad jeg vil kalde, en Løfteparagraffbestemmelse bort af Menighedsraadsloven, og jeg finder ikke, der er nogen Grund til at gøre Forholdene i København og paa Frederiksberg ringere end i det øvrige Land. Jeg finder derfor, at ogsaa denne Sag bør overvejes i Udvalget. Det forekommer mig uretfærdigt, at disse to Kommuner tages ud paa denne særlige Maade.

Der er ogsaa et andet Spørgsmaal, som jeg mener maa overvejes i Udvalget. Hvis min Forstaaelse er rigtig, er Meningene her, at Kirkebogsføringen er uberrørt af dette Lovforslag. Der kan imidlertid komme det Tilfælde, at en Lærer ønsker at være fri for Sangertjenesten og overhovedet for enhver Deltagelse i Kirketjeneste, men vedblivende ønsker at føre Kirkebogen. Mig forekommer det, at hvis vi tænker os, at et Menighedsraad ser sig nødsaget til af en eller anden Grund at opsigte vedkommende eller modtager Opsigelse fra ham, fordi han ikke ønsker at tjene i Kirken, saa bør Menighedsraadet være saaledes situeret, at det kan træffe Bestemmelser med Hensyn til Kirkebogsføringen. Jeg synes i alt Fald, det Spørgsmaal maa overvejes. I Skolekommissionens Forslag har man taget alle disse Tjenester op til en samlet Behandling, og vi maa have at vide, hvad Meningene her er, om denne Kirkebogstjeneste ligger ganske udenfor, og hvordan Lønforholdene bliver, hvis eventuelt en Mand kommer til at indehaves Kirkebetjentstillingen, men ikke Kirkebogsføringen.

En stor Del Lærerstillinge er fra gammel Tid funderet paa gammelt Degnegods, som er Kirkegods. Nu har vi i den sidste Menneskealder Gang paa Gang blottet Kirken for Ejendom, og en forelagt Lov, der senere vil komme til Behandling, vil yderligere skride frem ad den Vej overfor Sønderjyderne. Dernede er der ogsaa Degnegods, som er decideret kirkeligt, og som anvendes til Lønning af Lærere, der tillige gør Kirketjeneste; og i det gamle Land er Forholdet sikkert mange Steder noget lignende, at der er Lærergods, som i Virkeligheden er Kirkegods. Hvis Forbindelsen mellem Kirketjenesten og Lærergerningen ophører, forekommer det mig unøgtelig, at det Gods, som er henlagt fra kirkelig Side, bør falde tilbage til Kirken. Hvor omfattende det er, og hvorledes det i det hele taget forholder sig dermed, er et meget indviklet Spørgsmaal, men det forekommer mig, at man ikke kan skride til at fremme dette Lovforslag, før man dog faar nogen Klarhed over, hvordan det forholder sig hermed.

Endelig kunde jeg ønske oplyst, hvorledes det forholder sig med Kvinders Adgang til disse Embeder. Det synes mig at ligge i Loven, at Kvinder har Adgang til dem, og de har jo faktisk ogsaa Organiststillinger. Der er det mærkelige, at man har set en uhyre Æmsighed fra Kvindernes Side for at komme ind i Præstestillingerne,